

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: D. H. N.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti **žalovanému: Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2013, č. j. KRPA-75254/ČJ-2013-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 4 A 16/2013 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2013, č. j. KRPA-75254/ČJ-2013-000022. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že stěžovatel byl dne 21. 2. 2013 kontrolován hlídkou Policie České republiky. V předloženém dokladu však neměl vylepené vízum a neměl ani povolení k pobytu, naopak bylo zjištěno, že stěžovateli bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění a již uplynula lhůta stanovená stěžovateli k vycestování. Městský soud konstatoval, že na základě tohoto rozhodnutí byl stěžovatel povinen opustit území České republiky, což však neučinil, čímž se dopustil porušení zákona.

Městský soud se dále ztotožnil se žalovaným, že v daném případě byla dána obava, že by mohl stěžovatel mařit výkon svého vyhoštění. Jako účelové vyhodnotil městský soud tvrzení, že stěžovatel nemá důvodu se do Vietnamu dobrovolně nevrátit. Nebylo přisvědčeno ani námitce, že se žalovaný nezabýval otázkou stěžovatelových osobních a rodinných vztahů na území České republiky. Městský soud v daném ohledu poukázal na hodnocení žalovaného, že stěžovatelově rodině, manželce a dítěti nic nebránilo, aby následovaly stěžovatele do země původu.

K tzv. zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince městský soud uvedl, že nenastaly podmínky pro jeho aplikaci. Stěžovatel v době, kdy měl na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění vycestovat z území České republiky, nevycestoval, nenahlásil svou adresu a pobýval zde bez povolení k pobytu. Bylo tak dáno nebezpečí, že se bude skrývat. Z těchto důvodů městský soud stěžovatelovu žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, kterou spatřoval v tom, že se městský soud nevypořádal se žalobní argumentací o právu stěžovatele pobývat na území České republiky v návaznosti na probíhající trestní řízení, které proti němu bylo vedeno. Dle stěžovatele je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný též proto, že se městský soud nevyjádřil ke stěžovatelovým námitkám vztahujícím se k aplikaci tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území.

Stěžovatel dále namítl, že mu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění bylo vydáno v době, kdy byl vázán povinnostmi a právy vyplývajícími z postavení obviněného v trestním řízení. Povinností obviněného je přitom řádně se účastnit soudních jednání, na výzvu se dostavit k orgánu činnému v trestním řízení, být kontaktní a pobývat na hlášené adrese. Právo obviněného na setrvání na území České republiky vyplývá naopak z jeho práva na spravedlivý proces. Stěžovatel přitom v minulosti žádal o udělení víza za účelem strpění, nebyl však úspěšný. Stěžovatelova osobní svoboda byla omezena rozhodnutím o jeho zajištění, a to z důvodu, že nevycestoval z území České republiky tak, jak stanovilo předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo vydáno v průběhu trestního řízení proti stěžovateli, s jehož vedením byla spojena práva a povinnosti stěžovatele.

Nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřoval taktéž v nesprávném posouzení možnosti aplikace tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území. Stěžovatel uvedl, že primárně musí správní orgán zkoumat, zda vůbec je nutné cizince zajišťovat, a v případě, že si na tuto otázku odpoví kladně, pak je nezbytné

pokračování

sekundárně zvážit, zda místo zajištění cizince nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince. Zajištění cizince totiž představuje až krajní institut. Dle názoru stěžovatele žalovaný zmíněné úvahy ve svém rozhodnutí nepostihl a pouze konstatoval, že hrozí nebezpečí stěžovatelova skrývání, a tedy maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel přitom vždy pobýval na území České republiky společně se svou manželkou a dítětem a nikdy se neskrýval. Dále zmínil, že měl být vyslechnut k důvodům, ve kterých je správním orgánem spatřována nezbytnost jeho zajištění. Nic takového se však nestalo a správní orgán tak nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nebylo možno a priori vyloučit nahrazení zajištění tzv. zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince.

Stěžovatel na základě své argumentace navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. V případě, že by se totiž tato námitka ukázala důvodnou, již ze samotné podstaty nepřezkoumatelnosti by nebylo možno napadený rozsudek městského soudu přezkoumat v celé jeho šíři. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 (publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS, dostupném z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu), když soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu opomene přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Shodně se zdejší soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS, kde bylo uvedeno: „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“

Dle hodnocení Nejvyššího správního soudu není napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zmíněnou nepřezkoumatelnost

stěžovatel spatřoval v tom, že se městský soud nevypořádal s jeho argumentací poukazující na paralelně probíhající trestní řízení. Stěžovatel v žalobě namítl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v době, kdy měl právo a povinnost setrvávat na území České republiky z důvodu probíhajícího trestního řízení. V žalobě pak rozvedl, proč se domnívá, že v průběhu trestního řízení mohl v České republice pobývat. Městský soud v reakci na tuto námitku ve svém rozhodnutí zdůraznil, že vůči stěžovateli bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které byl stěžovatel povinen respektovat a do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí vycestovat. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud ve svém rozsudku za podstatné považoval, že stěžovatel obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci, posléze se stalo i vykonatelné a na jeho základě měl stěžovatel povinnost opustit území České republiky. Šlo přitom o rozhodnutí, které nebylo napadeno správní žalobou před městským soudem (touto žalobou bylo napadeno rozhodnutí o stěžovatelově zajištění za účelem vyhoštění). Městský soud tak při svém rozhodování z tohoto rozhodnutí vycházel, aniž by jej dále přezkoumával, a to ani z pohledu skutkových okolností, za nichž bylo vydáno. Nejvyšší správní soud tak může uvést, že povinnost stěžovatele opustit území České republiky městský soud odvíjel od pravomocného rozhodnutí o stěžovatelově vyhoštění, z rozsudku městského soudu je tak patrné, z jakého důvodu nepřisvědčil stěžovatelově námitce. Jakkoli městský soud zvolil poměrně stručné vypořádání stěžovatelovy námítky, její vypořádání ze strany městského soudu obstálo z hledisek přezkoumatelnosti.

Stěžovatel pak danou námitku uplatnil i v kasační stížnosti, zdejší soud proto věcně přezkoumal závěry městského soudu. Konkrétně stěžovatel namítl, že správní vyhoštění mu bylo uděleno bez ohledu na skutečnost, že byl v rozhodné době vázán povinnostmi a právy plynoucími z postavení obviněného v trestním řízení. Nesouhlasil s tím, že v jeho případě bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy měl povinnost na území České republiky setrvávat pro potřeby trestního řízení. K tomu rozvedl, jaké důvody jej vedly k závěru, že obviněný má v probíhajícím trestním řízení právo a zároveň povinnost pobývat na území České republiky v návaznosti na probíhající trestní řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl takto formulované námitce přisvědčit. Stěžovatel v ní brojil proti uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném ohledu je však nutno zdůraznit, že před městským soudem bylo v nynější věci napadeno rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, nikoli rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud tak nemohl zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění v daném řízení přezkoumat, ale pouze z něj vycházel. Meritornímu přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění v napadeném rozsudku městského soudu bránilo ust. § 75 odst. 2, věty druhé, s. ř. s., dle něhož *„byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“* Samotné rozhodnutí o svém správním vyhoštění mohl stěžovatel po vyčerpání opravných prostředků ve lhůtě dvou měsíců od oznámení doručení napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Pokud by tak učinil, bylo by rozhodnutí o správním vyhoštění podrobeno přezkumu ve správním soudnictví. Citované ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. však brání tomu, aby proti důvodům rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatel brojil až v rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, které bylo vydáno poté,

pokračování

co ve lhůtě k tomu určené stěžovatel nesplnil povinnost opustit území České republiky vyplývající ze zmíněného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Zdejší soud se tak ani v rozhodnutí o kasační stížnosti nezabýval stěžovatelovými námitkami, které směřovaly proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. argumentací, na jejímž základě stěžovatel dovozoval, že v průběhu trestního řízení měl právo i povinnost na území České republiky setrvat. Napadený rozsudek městského soudu, který je předmětem řízení o kasační stížnosti, nemohl věcně přezkoumávat rozhodnutí o správním vyhoštění. To se ani nestalo, městský soud zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění věcně nehodnotil, odkázal na jeho existenci a vycházel z něj, což v dané věci nelze považovat za žádné pochybení. Pokud v dané souvislosti stěžovatel před městským soudem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 9 As 133/2012 - 46, kde důvodem pro zrušení tehdy napadeného rozsudku městského soudu byla nepřezkoumatelnost v otázce možnosti uložení správního vyhoštění cizinci v době, kdy je proti němu vedeno trestní řízení, je nutno konstatovat, že v odkazované věci bylo před městským soudem přezkoumáváno právě rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V nynější věci se však již z rozhodnutí o správním vyhoštění vychází, aniž by bylo před soudy podroběno přezkumu.

Další okruh námitek se týkal tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území upraveného v § 123b zákona o pobytu cizinců. Dle odst. 1 až 3 tohoto ustanovení platí:

„(1) Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo*
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“).*

(2) Zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevystoupí.

(3) O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Stěžovatel v první řadě namítl, že se městský soud nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince místo vydání

rozhodnutí o stěžovatelově zajištění za účelem správního vyhoštění. V daném ohledu tak stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

Ani ve vztahu k tzv. zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince zdejší soud nevyhodnotil kasační stížností napadený rozsudek jako nepřezkoumatelný. Městský soud se totiž k dané otázce vyjádřil, když uvedl, že v případě uložení tohoto zvláštního opatření by v dané věci nebyla dána záruka, že by stěžovatel skutečně z území vycestoval. Městský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že je dána obava, že by stěžovatel mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Jako nevěrohodné vyhodnotil stěžovatelovo tvrzení, že není dán důvod, aby nevycestoval i s rodinou do Vietnamu. Dle městského soudu stěžovatel nerespektoval pravomocné rozhodnutí o vyhoštění, z území České republiky nevycestoval, nehlásil svou adresu a na území pobýval neoprávněně. Městský soud tak zhodnotil, že uložení tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince by nebylo v dané věci dostatečné. Na základě právě uvedeného zdejší soud dospěl k závěru, že městský soud do svého rozhodnutí vtělil úvahu ve vztahu k nedostatečnosti uložení zmíněného zvláštního opatření, napadený rozsudek tak ani v daném ohledu není nepřezkoumatelný.

Je tak možné ze strany zdejšího soudu na základě kasační námítky přezkoumat i hodnocení městského soudu shrnuté v předešlém odstavci. Stěžovatel se s městským soudem neztotožnil v hodnocení otázky, zda v jeho případě mělo či nemělo být místo zajištění přikročeno k uložení tzv. zvláštního opatření za účelem vycestování cizince.

V obecné rovině lze se stěžovatelem souhlasit v tom, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění představuje svou povahou mimořádný institut, k jehož užití lze přistoupit až tehdy, pokud by mírnější opatření nebyla účinná. Jak však k danému poznamenal zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64, *„zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.“*

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.

pokračování

Při hodnocení toho, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. V nynější věci jde o případ zmíněný na druhém místě, tj. stav, kdy stěžovateli bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 26. 11. 2012 doručením rozhodnutí o odvolání. Stěžovateli byla uložena povinnost opustit území České republiky ve 30 dnech od právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Do dne 21. 2. 2013, kdy byl stěžovatel kontrolován hlídkou policie, však území České republiky neopustil.

V daném případě tak mohl žalovaný při hodnocení dostatečnosti tzv. zvláštního opatření za účelem zajištění cizince vycházet z konkrétních poznatků vypovídajících o tom, jak se stěžovatel staví k pravomocnému rozhodnutí o jeho vyhoštění, u něhož již uplynula lhůta k vycestování. Žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že stěžovatel dobrovolně nerespektoval povinnost uloženou mu rozhodnutím o správním vyhoštění. Jak přitom stěžovatel uvedl v protokolu o vyjádření ze dne 21. 2. 2013, č. j. KRPA-75254/ČJ-2013-000022, v zemi původu se měl kam vrátit, měl i dostatek prostředků na vycestování stejně jako cestovní doklad, který obdržel v srpnu 2012. V daném ohledu mu ve vycestování nic nebránilo. Ve své výpovědi stěžovatel sice uvedl, že z území České republiky nevycestoval z důvodu, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal odvolání a jeho tehdejší právní zástupce mu lhal, že o odvolání nebylo rozhodnuto, u tehdejšího právního zástupce stěžovatele však žalovaný zjistil opačnou informaci, tj. že stěžovatel byl o zamítnutí odvolání informován a dále že proti tomuto rozhodnutí nebyla podána žaloba. Žalovaný tak dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že stěžovatel úmyslně porušil předpisy České republiky, což stěžovatel dále žádným způsobem nerozporoval ve vztahu ke své informovanosti o rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel sice žalovanému sdělil, že hodlá sám odcestovat z území České republiky, nicméně vzhledem k tomu, že neuvedl žádné konkrétní kroky, které by doložily být jen přípravu k realizaci tohoto úmyslu, ztotožnil se zdejší soud s městským soudem, že šlo o pouhé účelové tvrzení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný shromáždil konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se stěžovatel stavěl k pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo. V podmínkách nynější věci bylo možno vycházet z konkrétního jednání stěžovatele, který nerespektoval uložené správní vyhoštění, ačkoli měl dle svého vyjádření dostatek prostředků na návrat a v zemi původu se měl kam vrátit. Z tohoto jednání vyplynula důvodná obava, že se stěžovatel nehodlá podrobit povinnostem vyplývajícím ze správního vyhoštění, a to i za cenu ignorování správního rozhodnutí, které bylo v jeho věci vydáno. Takové jednání stěžovatele pak odůvodňovalo použití opatření, které stěžovateli efektivně znemožní se realizaci správního vyhoštění vyhýbat tak, jak to činil v minulosti. Tímto efektivním opatřením bylo v daném případě stěžovatelovo zajištění. Závěry žalovaného, že stěžovatel dobrovolně území České

republiky neopustil, ačkoli mu v tom nic nebránilo, tak našly oporu ve spisovém materiálu. Na základě konkrétního jednání stěžovatele tak mohl žalovaný usoudit, že stěžovatel není ochoten území České republiky opustit, ačkoli mu bylo uloženo správní vyhoštění, v daném případě tak přístup stěžovatele k uloženému správnímu vyhoštění zakládal důvodnou domněnku, že výkon správního vyhoštění by mohl být zmařen, pokud by žalovaný přistoupil k méně účinným opatřením, než bylo stěžovatelovo zajištění.

Podpůrně lze odkázat i na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě byl stěžovatel v nynější věci zajištěn, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, dostupném z <http://nalus.usoud.cz>; Ústavní soud v bodu 126. konstatoval, že *„je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“*

Ve vztahu ke stěžovatelovým námitkám je nutno také zmínit, že jednou z podmínek pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je ve smyslu § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců skutečnost, že jejich uložením místo zadržení nebude ohrožen výkon správního vyhoštění, což v daném případě naplněno nebylo. Již na základě toho nebylo k uložení možno přistoupit. Další podmínkou pro možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince je skutečnost, že cizinec vůbec může tato zvláštní opatření naplnit (tj. např. že existuje adresa pobytu cizince, kde je oprávněn se zdržovat, nebo že cizinec disponuje peněžními prostředky, které lze složit jako finanční záruku). Aby mohla být zvláštní opatření uložena, je třeba naplnit kumulativně jak podmínku, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, tak podmínku, že cizinec je vůbec schopen opatření naplnit. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není naplněna podmínka zde zmíněná jako první, nemělo význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení podmínky zmíněné jako druhé.

Pokud stěžovatel s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2010, č. j. 57 A 77/2010 - 46, namítl, že měl být vyslechnut k důvodům, v nichž žalovaný spatřoval nezbytnost jeho zajištění, nezbyvá než konstatovat, že žalovaný se stěžovatele podrobně dotazoval na okolnosti, které jej vedly k tomu, že nerespektoval uložené správní vyhoštění. Právě skutečnost, že stěžovatel nerespektoval uložené správní vyhoštění a důvodná obava, že se bude výkonu tohoto vyhoštění vyhýbat, stála přitom v základu rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační

pokračování

stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu